

Sygn. akt II Cz 512/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 6 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Wojciech Vogt-spr.

Sędziowie: S.S.O. Marian Raszewski

S.S.O. Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt I Nc 558/16

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

SSO Marian Raszewski SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Sygn. akt II Cz 512/16

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 22 marca 2016 r. referendarz sądowy zwrócił pozew wniesiony przez (...) z siedzibą we W. z uwagi na uiszczenie przez profesjonalnego pełnomocnika opłaty od pozwu w nieprawidłowej wysokości.

Rozpoznając skargę na orzeczenie referendarza, postanowieniem z dnia 6 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu na podstawie art. 398²² § 1 i § 2 k.p.c. oraz art. 130² § 1 k.p.c. zwrócił pozew wskazując, iż z chwilą wniesienia skargi na orzeczenie referendarza sądowego zaskarżone zarządzenie utraciło moc.

W uzasadnieniu wskazano, że stosownie do brzmienia art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obowiązującego od 15 kwietnia 2016 r., powód nie jest podmiotem uprzywilejowanym co do ograniczenia wysokości opłaty sądowej do kwoty maksymalnie wynoszącej 1.000 zł. Z tej przyczyny wniesiony pozew nie został należycie opłacony.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód zaskarżając je w całości

i domagając się jego uchylenia i przyznania kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że źródłem zobowiązania pozwanej E. K. jest umowa nr (...), stanowiąca czynność bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, która to przesłanka przesądza

o zastosowaniu przy wymiarze opłaty w niniejszej sprawie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Analizując zarzuty wobec zaskarżonego postanowienia słuszność należy przyznać skarżącemu, że art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.), w brzmieniu nadanym mu z dniem

27 listopada 2015 r., wprowadza jedynie kryterium przedmiotowe stosowania tej regulacji. Przepis ten do dnia 15 kwietnia 2016 r., tj. wejścia w życie jego kolejnej nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz.U. 2016 r., poz. 421) nie przewidywał jakichkolwiek ograniczeń podmiotowych, w zakresie możliwości korzystania z dobrodziejstwa tej regulacji.

W przepisie tym jasno wskazano, że opłata stosunkowa wynosząca maksymalnie 1.000 zł, należna jest w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, ze zm.). Podzielić zatem należy stanowisko skarżącego, że nie ma żadnych podstaw prawnych by w świetle brzmienia tego przepisu różnicować sytuację podmiotów będących bankami w rozumieniu art. 2 Prawa bankowego od podmiotów, które od banków nabyły wierzycielność wynikającą z czynności bankowej. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe unormowanie odnosi się zarówno do spraw inicjowanych przez banki, jak też spraw inicjowanych przez kontrahentów banków. W tym ostatnim przypadku nie ma znaczenia to, czy kontrahent banku jest konsumentem czy przedsiębiorcą.

Podkreślenia również wymaga, iż wbrew stanowisku Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie ma zastosowania art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu nadanym wspomnianej ustawą nowelizującą

z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 421). W art. 2 wspomnianej ustawy nowelizującej zawarto bowiem jednoznaczny i nie pozostawiający wątpliwości interpretacyjnych regulację intertemporalną, zgodnie z którą nowe brzmienie przepisu ma zastosowanie jedynie do spraw wszczętych

po dniu wejścia w życie tej ustawy, a zatem po dniu 15 kwietnia 2016 r. Skoro w niniejszej sprawie pozew wpłynął do Sądu w dniu 18 lutego 2016 r. (wspomnieć należy, że w aktach sprawy poza adnotacją wskazującą na datę 17 lutego 2016 r. (k.1) brak jest koperty, z której wynikałaby data nadania przesyłki w polskiej placówce pocztowej podana w zażaleniu, tj. 12 lutego 2016 r., jednak okoliczność ta nie ma istotnego wpływu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy) to nie ma żadnych podstaw aby do ustalenia opłaty od pozwu stosować nowe brzmienie wspomnianego przepisu.

W konsekwencji wbrew stanowisku Sądu Rejonowego pozew w niniejszej sprawie został opłacony właściwie i nie było żadnych podstaw do zwrotu pozwu.

W zakresie wniosku o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego wskazać należy, że na obecnym etapie postępowania rozstrzygnięcie to jest przedwczesne, ze względu na nie spełnienie przesłanki zakończenia sprawy w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz uwzględniając fakt utraty mocy zarządzenia referendarza sądowego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSO Marian Raszewski SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski